

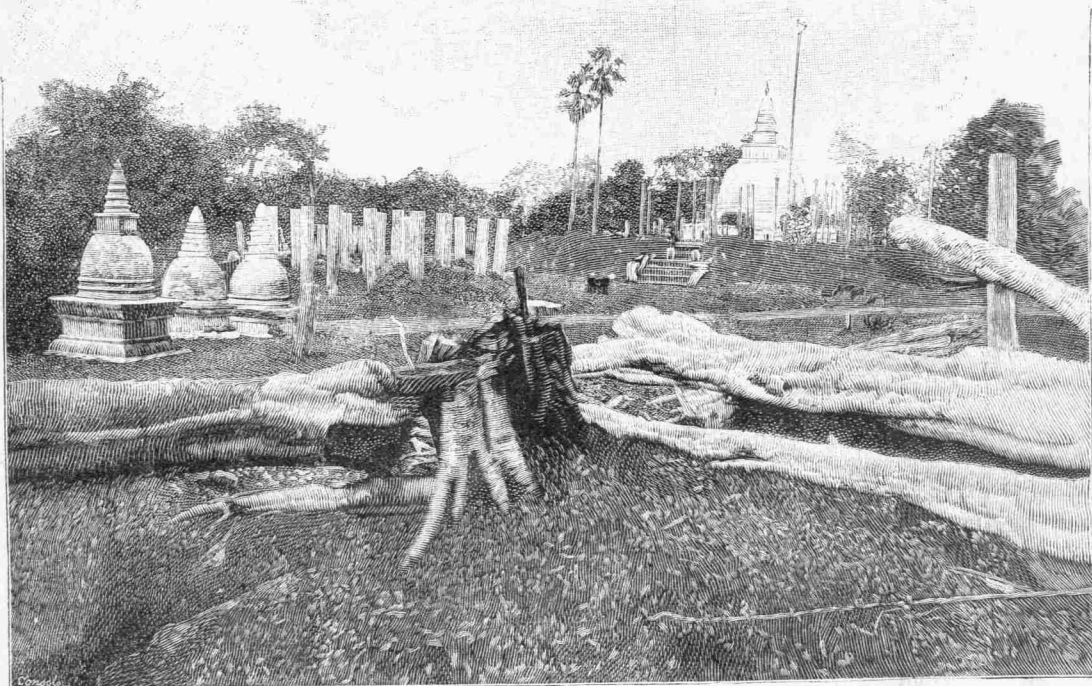
Σάν στριπτοῦν καλά τὰ φύλλα τὰ βάζουνε ἔς τὸ φοῦρνο καὶ τὰ ψήνουνε. Ἐδῶ εἶνε ὅλη ἡ τέχνη, νὰ μὴν παραψηθοῦν καὶ καοῦν, καὶ νὰ μὴ μείνουνε πάλι ὠμά, γιατί τότε γίνεται πικρὸ τὸ τσαΐ.

Τώρα ἐρχεται τὸ ξεδιάλεγμα. Ὅλα τὰ ψημένα φύλλα τὰ βάζουν σὲ μιὰ μηχανὴ μὲ πολὺ κοφτερὰ μαχαίρια, καὶ τὰ κόβουνε. Ὅλα αὐτὰ τὰ κομμένα φύλλα περνοῦν ἀπὸ 3—4 κόσκινα

τὸ ἓνα φιλωτέρο ἀπ' τὸ ἄλλο, καὶ φυσικὰ ἡ καλύτερη ποιότης εἶνε ἐκείνη ποὺ περνᾷ ἀπ' τὸ φιλωτέρο κόσκινο. Ἀπὸ καὶ τὸ παίρνουνε πάλι τὸ τσαΐ καὶ τὸ ζαναζεσταίνουνε ἔς ἓνα φοῦρνο, καὶ καθὼς ποῦ εἶνε ζεστὸ ζεστὸ τὸ χύνουνε ἔς τοὺς τενεκέδες, τὸ βουλλώνουνε, καὶ τὸ στέλνουνε ἔς τὴν Εὐρώπη.

Ἄλλο τίποτε παραζένο δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ. Ἦλθχ ἴσια πίσω.»

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΓΑΛΙΩΤΗΣ.

Βουδδικοί ναὸς καὶ νεκροταφεῖον ἐν Κεϋλάνη.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΤΟΥ ΣΑΙΝΤ ΙΛΑΙΡ

Συνέχεια ἴδε σελ. 257.

Δ'.

Ἡ φιλολογικὴ ἐργασία τοῦ Σαιντ-Ἰλαίρ διαίρεται κυρίως εἰς δύο κλάδους, τὰ ἀρχαῖα γαλλικὰ καὶ τὰ νεώτερα ἑλληνικὰ. Τὰ δύο ταῦτα φαίνονται, κατὰ πρώτην ἔποψιν, ὅπως ἀντίθετα, καὶ ὅμως ἔχουν συνάφειαν τινα, καθόσον ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διέρχεται ἥδη περίοδον ὅχι κατὰ πάντα ἀνόμοιον τῆς περιόδου τὴν ὁποίαν διῆλθεν ἡ Γαλλικὴ, πρὸ τοῦ λάβη τὸν ὀριστικὸν τύπον τῆς, χάρις εἰς τοὺς ἐξόχους συγγραφεῖς οἱ ὁποῖοι τὴν ἐλάμπρυναν.

Οἱ φίλοι τοῦ μαρκησίου ἐξεπλάγησαν ἰδόντες αὐτὸν τρεπόμενον πρὸς τοιοῦτου εἶδους μελέτας. Τὸν ἐγνώριζον ὡς φιλομαθὴ καὶ φιλόπονον, ἀλλ' ἐπερίμενον νὰ τὸν ἰδῶσι μᾶλλον ἀσχολούμενον περὶ τὰς ὠραίας τέχνας, ἰδίως δὲ τὴν μουσικὴν, ἢ ἀφοσιούμενον εἰς φιλολογικὰ ἔργα. Νεώτατος

ἔτι εἶχε καταταχθῇ μεταξὺ τῶν ἐταίρων τοῦ «Ἀκαδημαϊκοῦ συλλόγου τῶν τέκνων τοῦ Ἀπόλλωνος». Τὸ σωματεῖον τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων τῆς Γαλλίας, ἰδρυθὲν πρὸ ἐνὸς αἰῶνος καὶ ἡμίσεως. Τὰ μέλη του ὑποτίθενται λατρεύοντα τὰς Μούσας ἀπάσας, ἀλλὰ πρὸ πάντων περιλαμβάνει μουσικούς. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀδρανῶν μελῶν του. Πολύκις ἐπιφορτισθεὶς τὰ βάρη ἀξιωματῶν ὅχι ἀπλῶς τιμητικῶν, ἐξελέχθη καὶ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου, εἰς πολλὰς δὲ τῶν δημοσίων αὐτοῦ συνελύσεων ἐξεφώνησε λόγους, ἐκάστοτε διὰ τοῦ τύπου δημοσιευθέντας. Κατὰ τὸ 1890 ἐδημοσίευσε τὴν μνησθεῖσαν ἥδη Ἐπιστολὴν του περὶ μουσικῆς πρὸς τὸν Ἀδόλφον Blanc ἐταῖρον καὶ τοῦτον τοῦ «ἀκαδημαϊκοῦ συλλόγου τῶν τέκνων τοῦ Ἀπόλλωνος».